

2021

Socialis Phobia

Pol Gras, Adrià Bernal, Eulàlia Català,
Julià Martínez, Alba Díaz i Davinia Pérez
Grup 3 - Metanarratives - Videoart
20-5-2021

Grup 3: Adrià Bernal, Eulàlia Català, Alba Díaz, Pol Gras, Julià Martínez i Davinia Pérez.

Link Youtube: <https://youtu.be/C82kZ38t95A>

1. Introducció

Per tal de fer aquest videoart, partim de la idea de l'empresonament, un empresonament abstracte que ens porta a una societat on les crítiques, siguin bones o dolentes, abunden entre nosaltres. D'aquesta manera, el nostre objectiu principal és trobar una manera de representar aquestes crítiques, i com nosaltres podem sentir-nos en rebre-les. Així doncs, hem agafat el terme empresonament i l'hem portat més enllà, havent estat capaços de crear un empresonament psicològic en el qual hi habiten les pors i les inseguretats.

Per tant, utilitzant objectes i colors diferents, a més de canvis d'il·luminació pel que fa a tonalitats, creiem haver estat capaços de recrear aquesta por amb crítiques positives o negatives de cada un d'aquests aspectes acabats de mencionar.

En primer lloc, per aconseguir el nostre objectiu, hem definit clarament la conceptualització d'allò que volem transmetre amb aquest vídeo. Tot seguit, hem dut a terme un guió tècnic per tal de tenir clara l'estructura del videoart (on s'inclouen el tipus de pla, una breu descripció del que veurem en aquest i de la il·luminació emprada).

D'altra banda, es comenta amb detall, aspectes de l'execució (gravació) que hem realitzat per a representar la conceptualització del "empresonament psicològic". També es proporcionarà informació referent als materials/objectes emprats en la filmació del videoart (orientats a transmetre el significat connotatiu de la qual hem parlarem).

A continuació s'especificaran aspectes com l'utilització de la música, esquemes de llums o posició de la càmera emprats en realització d'aquest video experimental. I per últim, s'establiran unes breus conclusions amb relació a les dificultats que han anat sorgint durant tot el procés creatiu del treball.

2. Conceptualització

En primer lloc, volem representar en un videoart el concepte de "l'empresonament psicològic". És evident que, en moltes ocasions, als éssers humans ens poden afectar molt el que puguin pensar els altres i això provoca que la nostra ment no ho pugui arribar a suportar. Per tant, nosaltres mateixos podem arribar a posar-nos barreres que ens dificulten la interacció amb

Grup 3: Adrià Bernal, Eulàlia Català, Alba Díaz, Pol Gras, Julià Martínez i Davinia Pérez.

altres persones, fins i tot desconfiar, ja que sovint rebem crítiques de les altres persones en funció de les nostres creences, opinions, maneres de vestir o de portar la nostra vida.

És a dir, a causa dels estímuls negatius que poden arribar a partir de les crítiques que podem rebre d'altres persones, o fins i tot l'opinió/percepció que poden tenir la nostra família sobre nosaltres, pot fer que ens *autocensurem*. Això provoca que d'alguna manera, patim un cert empresonament psicològic que ens pot condicionar molt en el moment de dir i fer allò que realment volem quan ens relacionem amb altres persones.

En altres paraules, els prejudicis que ens fan els altres condicionen el nostre pensament, la nostra manera d'actuar davant la societat. Aleshores, tenim por a mostrar-nos tal com som per la por a ser jutjats. Acostumem a crear-nos un empresonament psicològic que, amb el temps, es pot transformar en una angoixa constant que pot destruir la nostra essència i autenticitat, és a dir, renunciar a allò que ens defineix com a humans només per tenir l'acceptació dels altres.

Un cop definit el concepte "exacte" a representar, comentarem alguns exemples dels recursos textuals / visuals proporcionats a classe, que tots d'alguna manera o altre, fan una abstracció concreta del que pot significar l'empresonament físic o psicològic, i que inevitablement ens han servit com a font d'inspiració per a definir una conceptualització per a representar "la por a ser jutjats" en un videoart que hem decidit anomenar: *Socialis Phobia* (traducció del llatí de fòbia social).

En aquest video, l'atenció es centra en una noia que es trobaria en el centre d'una sala fosca. Aquesta idea se'ns va ocórrer mitjançant el visionament que vam fer a classe de la peça vídeo experimental "Por a no deixar empremta", ja que vam relacionar el fet de no deixar empremta amb la por de mostrar-nos tal com som, ja que moltes vegades si ens mostrem com els altres s'esperen de nosaltres no tenim aquesta llibertat de desprendre la nostra pròpia essència. A més, si tots som iguals, no ens diferenciem dels altres i això fa que la societat s'oblidi de nosaltres perquè tots seríem còpies i éssers sense diferències ideològiques, físiques, etc.

D'altra banda, trobem un altre exemple, en el llibre de *Ensayo sobre la ceguera*, de José Saramago, la ceguera blanca no està tractada només com una malaltia que produeix l'absència de visió (o en definitiva algun dels sentits), sinó que també és una conceptualització de la falta d'empatia o de pensar en la nostra pròpia supervivència com a humans, ja que en moltes ocasions encara que podem observar amb els nostres ulls les desgràcies que succeeixen al nostre voltant o que veiem per la televisió, sovint preferim fer-nos els cecs.

Grup 3: Adrià Bernal, Eulàlia Català, Alba Díaz, Pol Gras, Julià Martínez i Davinia Pérez.

Aquesta conceptualització ens ha servit d'inspiració per a pensar en el fet que li tapin a la noia la boca cap al final del vídeo (establint cert paral·lelisme amb el no poder veure a través dels ulls en l'obra de Saramago) amb cinta americana (per simbolitzar, d'alguna manera que aquesta persona és incapaç de comunicar-se a causa de les seves pors).

Per últim, també hem pensat en l'exemple de la tauromàquia presentat a classe, i l'ús dels colors en la vestimenta per a representar que necessitem l'acceptació dels altres. Per aquesta raó, creiem oportú que la noia protagonista estigui vestida de vermell, ja que d'alguna manera, ella espera l'acceptació o bons comentaris per la resta dels altres. Quan això succeeix, la noia es fica contenta, però quan a mesura que comença a rebre les crítiques negatives (a través del llançament de boles negres i la il·luminació freda), s'adona que no sempre serà capaç d'acceptar les crítiques dels altres i sobretot, aquests inputs negatius acabaran afectant l'autoestima de la nostra protagonista i per tant, finalment la noia quedaria empresonada pels seus propis pensaments negatius causats per les contínues crítiques externes que aquesta rep.

En definitiva, esperem representar l'empresonament psicològic, més concretament la por a ser jutjats, a través de unes boles de colors (per a representar els comentaris positius) i el llançament de boles tacades de pintura negra (pels comentaris negatius), i també jugant amb la il·luminació. Al principi del vídeo, la llum serà de tonalitat càlida i progressivament aquesta anirà tenint predominança freda. D'aquesta manera volem emfatitzar encara més en la sensació de no poder dir allò que volem representar amb el fet de tenir la boca tapada o bé amb la manera que tenen de tirar les boles negres a la noia, etc.

3. Storyboard

3.1. Guió tècnic

Nº quadre	Pla i moviment de càmera	Què passa	Il·luminació
1	PG	Apareix la noia de cara vestida de vermell. Es troba sola. Expressió facial inicial de tranquil·litat / calma. La noia comença mirant a terra i finalment mira cap a càmera.	Comença amb negre (tot fosc). De sobte apareix una llum càlida intermitent fins que finalment es queda tot en vermell on la llum il·lumina tota la noia.
2	PC (Comença amb un PC, i finalment s'obre, es fa zoom out fins acabar en un PM).	El rostre de la noia comença a mostrar-se més inquiet i mira cap als costats, on podem intuir en el seu rostre que algú està venint.	Llum càlida, uniforme.
3	PM	Entren en pla les persones que van vestides de negre, que representen la societat.	Llum càlida.
4	PM	Es veu a una de les persones tirant a la noia les boles de colors.	Llum càlida.
5	PD	Es veuen les mans omplertes de pètals de flors i els llencen cap a la noia.	Llum càlida uniforme direccionada a la les mans no gaire dura i des de dalt.
6	PZ	Des de dalt cauen boles de colors sobre la noia i aquesta mira cap a dalt amb cara de felicitat.	Llum càlida uniforme (difosa) El focus li segueix il·luminant la cara des d'un angle frontal.

Grup 3: Adrià Bernal, Eulàlia Català, Alba Díaz, Pol Gras, Julià Martínez i Davinia Pérez.

7	PD	Es veuen les mans omplertes amb les boles de colors i es veu com es llancen a la noia.	Llum càlida.
8	PF	Es veuen com van caient les boles de colors sobre la noia i ella segueix mirant cap a dalt amb cara de felicitat. L'expressió de la noia va canviant i el pla s'acaba amb una fossa en negre,	Llum càlida.
9	PP	Es veu de manera detallada l'expressió de sorpresa i dolor en la noia.	Llum neutra (un foc es torna blau), més dura que abans. La llum va directa a la cara.
10	PD	Una de les persones taca amb una pilota de <i>porexpan</i> , amb pintura negra, a la noia.	Llum freda.
11	PP Travelling	El pla comença mostrant la cara de dolor de la noia, i s'acaba enfocant el cos de la noia, per mostrar amb més precisió la seva ferida, representada amb la taca de pintura.	Llum freda.
12	PM Travelling	La societat la segueix tacant i es mostra l'expressió de dolor intens de la noia.	Llum freda.
13	PG	La noia cau al terra i es toca les ferides. Es troba de genolls al terra i segueix tocant-se les ferides.	Llum freda.
14	PC picat	El rostre de la noia esta desencaixat i està molt nerviosa. Mira a les persones amb molta por.	Llum freda.

15	PA contrapicat	Les persones es veuen des de baix subjectant les boles. Una de les persones li posa la cinta americana a la boca.	La llum incideix de manera que les persones no es poden veure.
16	PG	La noia es queda atrapada pel plàstic. Sent molta angoixa.	Llum molt freda, dura. Directa a la cara des de dalt.
17	PM Zoom in	La noia segueix atrapada en el plàstic i intenta sortir. Segueix sentint angoixa.	Llum molt freda, dura.

4. Execució

A continuació detallem com hem mostrat la conceptualització de “la por a ser jutjat” mitjançant el videoart. Per tal de plasmar aquesta idea, ens ha semblat oportú enfocar-ho des del punt de vista d'una noia que es troba sola en una sala vestida de color vermell (l'elecció d'aquest color, és per representar que busquem l'acceptació en els altres), i que va rebent diversos inputs (crítiques, prejudicis, idees externes que poden tenir les persones respecte a nosaltres).

Primer de tot, comencem amb un pla general il·luminat per colors càlids, per transmetre una sensació de tranquil·litat i de relativa calma. Veiem que només hi ha un plàstic de fons que representa aquesta paret de la presó, que més endavant s'acabarà de construir. En aquests primers moments del vídeo, entren persones que representen la societat, en general, i com aquesta societat pot acabar influint en l'estat emocional d'una persona. Aquestes persones comencen a llançar boletes de colors a la protagonista. És en aquest moment quan podem observar les seves reaccions facials de satisfacció, acceptació i positivitats.

Durant el transcurs del vídeo, el pla es va tancant a poc a poc, centrant-se cada cop més en el rostre de la noia. A poc a poc, les boletes de colors es van convertint en boletes de pintura negra. Altrament, es realitzen canvis d'il·luminació bruscos per tal de transmetre, no només una inestabilitat visual, sinó també una inestabilitat emocional del personatge. La felicitat del rostre de la noia desapareix per complet, sent canviada per la inseguretats i la por de ser jutjada tota l'estona. En aquesta part ja veiem un plàstic al terra que representa l'altra part de la presó.

Grup 3: Adrià Bernal, Eulàlia Català, Alba Díaz, Pol Gras, Julià Martínez i Davinia Pérez.

La il·luminació cada cop es va tornant més freda fins que acaba sent tapada amb un tall de cinta americana, provocant que la protagonista no pugui expressar els seus sentiments ni les seves emocions. Això deriva a la representació de l'empresonament psicològic, i sobretot, la representació de la por i la inseguretats que sentim en ser jutjats. Finalment, la noia acaba coberta amb el plàstic, representant l'empresonament psicològic a causa de la societat. Ella intenta sortir-ne, però no ho aconsegueix, quedant-se atrapada en les crítiques negatives.

4.1. Elecció de materials

A l'hora de realitzar el videoart, vam pensar que la millor manera de fer-ho era utilitzant materials externs per donar-li forma a la nostra idea. Primer de tot, vam pensar d'utilitzar gomets verds pels comentaris d'aprovació, però després vam veure que potser la millor idea era utilitzant boles de colors, ja que visualment donava més dinamisme i ritme al videoart.

A més a més, vam creure que per representar els comentaris negatius i despectius la millor manera era fer-ho directament amb les mans, ja que així quedaria d'una manera més bruta i agressiva, però finalment, per la comoditat de tots els participants hem vist més correcte realitzar-ho amb boles de *porxpan* remullades en pintura negra, ja que així també se li podia donar el significat que els comentaris negatius poden arribar a fer el mateix mal que una bala.

4.2. Elecció del lloc de gravació

En un principi vam plantejar fer la gravació del videoart a la presó de la Model de Barcelona, ja que era un espai que ens podria ser útil a l'hora de dur a terme un projecte d'aquest tipus, en ser un espai obert i que podria ajudar a evocar les emocions que buscàvem transmetre en el nostre projecte.

Tot i això, sabent que el temps d'espera de la *Barcelona Film Commission*, on havíem de demanar el permís per la gravació, sol ser bastant llarg, vam decidir fer la gravació al plató de la universitat. També, així podíem comptar amb tots els recursos necessaris i també podríem comptar amb més hores per gravar el projecte i així executar-lo de manera adient.

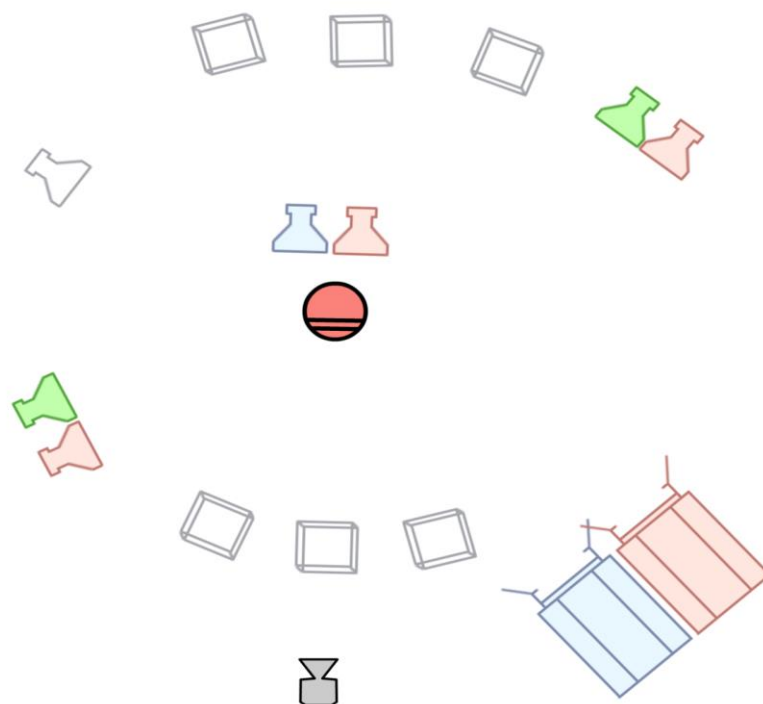
4.3. Música

Per poder representar la fobia social amb més força, la música i els sons han sigut elements clau. En aquest video veiem com passem de colors càlids a freds, doncs amb els sons experimentarem exactament el mateix, però amb un component de por afegit. La música tranquil·la tocada amb piano acompanya a la noia durant tota la primera part. Els greus i el so blanc acompanyen a tota la segona part.

La intenció en la primera part és que el piano acompanyi la sensació de plaer de la noia al rebre els ímputs positius. Hem escollit una melodia tranquil·la y no massa alegre. Aquesta permet mostrar la placidesa de la noia, però no massa exaltació, ja que, de primeres, no acaba de saber molt bé qui son aquestes persones que l'adulen.

A mesura que comença la transició, apareix el so blanc i la música s'esvaeix. A partir d'aquí, en lloc de posar una altre melodia més fúnebre o melancòlica, ens hem decantat per sons entre greus i terrorífics. Aquests denoten tensió i deixen entreveure el que sent la noia. Hem afegit, a més, el batec del cor de la noia i la seva respiració per donar més sensació d'angoixa.

4.4. Esquema de llums y càmares

Grup 3: Adrià Bernal, Eulàlia Català, Alba Díaz, Pol Gras, Julià Martínez i Davinia Pérez.

Per tal de realitzar la il·luminació emprada en el videoart, vam pensar sobretot amb els colors que volíem que s'hi observessin. Així doncs, un cop vam saber de què tractaria el videoart i què volíem transmetre amb ell, vam haver de trobar aquells colors que consideràvem que millor podrien representar les emocions que volíem que l'espectador experimentés i que més entengués també allò pel que estava passant la noia del clip.

Vam decidir doncs que el vermell el blau i el verd serien les millors opcions. Essent el vermell el color de l'acceptació i la felicitat, i essent el verd i el blau els colors freds que transmetrien l'ansietat i la no acceptació. És per això que vam posar gelatines de colors a alguns dels focus per tal d'il·luminar l'escena.

També hem jugat amb la intensitat de la llum per tal de mostrar una escena més il·luminada i una altra de més fosca, representant així, també, aquest canvi de sentiments que pateix la protagonista del videoart.

5. Conclusió

Amb tot, tenint en compte el nostre afany de crear un videoart que representés aquesta inseguretat, hem creat un vídeo creació que anés més enllà de la presó que tots coneixem. Hem intentat que qualsevol es pogués sentir identificat.

Cal remarcar que en el moment de conceptualitzar la nostra idea principal, ens han sorgit dificultats a l'hora de trobar els elements més adients per portar a terme l'abstracció del tema. Tot i això, hem aconseguit plasmar tota aquesta idea gràcies als materials, la il·luminació i la interpretació de l'actriu.

Ha sigut interessant crear un videoart, ja que mai ho havíem fet anteriorment. Creiem que ha sigut diferent perquè no hem treballat des d'un aspecte narratiu, sinó des del punt de vista més expressiu i artístic visualment.

En conclusió, trobem que aquest treball ens ha servit per entendre d'una altra manera el significat de presó i plasmar una societat que jutja constantment i que no s'allunya, per a res, de la realitat.